

СТОЯН Ц. ДАСКАЛОВ
ДОБЪР УРОК

chitanka.info

Името му беше Райчо, но всички му казваха Рапончо, защото главата му беше гола и дългнеста като рапон.

По цял ден Рапончо скиташе из улиците, сновеше из дворовете и все гледаше нещо да пипне, пакост да направи. Я някое пиле ще перне с тояжка през краката, я пък някой прозорец вместо врабче с камък ще удари. Викат хората по него, гонят го, а той се промушва през плетищата, спотайва се зад кошовете и току хоп — дома. Прибира се, но и тук не го сдържа на едно място. Столовете обръща нагоре с краката, стомните разлива, шише, ако съгледа, счупва го. Майката дига машата и сърдито кряска:

— Бре, момченце, какво правиш?

— А? — зине Рапончо.

— Ще те пребия бре, защо не гледаш?

— А? — блещи й се той.

— Я да се махаш от главата ми, че...

Рапончо изфуча като подгонена котка през вратата на двора и зарамятва поглед настрани.

Кучето Барон, изморено от впрягане и езда, беше избягало сякаш далече някъде по кошарите да си поживее на свобода. Кокошките — болест ли ги хвана или лисица отнесе — не се обаждаха, нямаше ги никакви.

А брадвата сякаш просякла земята и дълбоко потънала в нея.

Само прасето спокойно си лежи и грухти в кочината. Рапончо се спуща към него. Хваща се за дървените пречки, провира едната ръка през тях и го зачешва по бялото коремче. А то се тръшва, протяга крака и като глезено дете започва: „Грух, грух, грух!“...

Рапончо прокарва ръка назад и стига до късата опашка, навита като кравай. В миг той я пипва здраво и с все сила я задърпва. Прасето страшно изгрухтява, подскача и като убодено с нож заквичава.

Майката на Рапончо на часа изтичва уплашена и като вижда каква е работата, извика:

— Рапончо-о, ръцете ще ти претроша!

— А-а! — прави се той, че не разбира и се смее.

А баща му надига тояга от дръвника и го подгонва.

— Чакай да видим няма ли да мирясаш! — изскърцва със зъби той.

Рапончо хуква и дим да го няма.

Но веднъж с него се случи нещо много лошо. Един ден баща му донесе една клюса за мишки и я заложи в зимника край хамбара с брашно. През това време Рапончо беше някъде из махалата. Когато се прибра, обходи по навик двора и след като не намери нищо за пипане, защото баща му навреме беше скрил всичко, мушна се в зимника. През четвъртитата дупка, оставена за прозорче, падаше снопче светлина. Рапончо се заозърта като крадец. Ритна едно счупено буре, което проехтя. Отскубна глава лук, лапна от нея. След като с мъка изгледа заключените с два катинара сандъчета, пълни с разни сечива, той се изправи пред квадратчето светлина и видя неவிждан досега предмет.

— Ха! — викна Рапончо и протегна ръка.

Но в същото време клюсата рече „щрак!“ и железните халки се забиха в ръката му.

— Олеле, мамо-о-о, оле-ле-е! — запищя Рапончо и хукна навън с клюса на ръката си.

Дълго вика той „олеле, мамо“, но майка му я нямаше да го чуе. Най-сетне дотича баща му.

— Олеле-е, тате!

— А-а-а! — присмя му се баща му и заклати глава. — На такава глава, такава слава!

— Олеле-е-е! — примира от болки Рапончо.

— А-а! — засмя се баща му и почна да разтваря клюсата.

— Ай! Аъ... ай!

— Мълчи! — викна му той. — Кому съм казвал аз, че тия ръчички трябва да мирясат!

И като свали клюсата, добави:

— Ха сега иди да дириш друго да пипаш!

Рапончо дълго оглежда кървавата бразда на ръката си и дълго хълца. Ала от тоя ден той за всичко по-напред питаше, па тогава пипаше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.